

Въ Китай, преди десетина вѣка, живѣлъ единъ знаменитъ философъ, на име Ку. Жена му била красива, добра домакиня. Тѣ били бедни, но почитени хора. Единъ день жена му казала: Ето, изминаха се вече десетъ години, откакъ живѣемъ заедно. Живѣхме добре, защото ти си добъръ човѣкъ. Дотегна ми сиромашията, искамъ да поживѣя богато и да не мисля за утрешния день. Срегнахъ единъ богатъ търговецъ, за когото бихъ могла да се ожения, ако ти ме освободишъ. Мжжтъ я освободилъ, далъ ѝ своето благословение и така се раздѣлилъ съ нея. Доволна и радостна, че сиромашията нѣма да я мжи, тя се оженила за богатия търговецъ. Въ това време Китай минавалъ презъ голѣма политическа криза. Трѣбвало да се избере новъ управителъ, който да подобри положението на страната. Като уменъ, честенъ и достоенъ човѣкъ, философътъ билъ избранъ за управителъ. Щомъ се научила за това, жена му отишла при него и му казала: Направихъ голѣма грѣшка, като се отдѣлихъ отъ тебе. Можешъ ли да ми простишъ, ако се върна пакъ при тебе и да заживѣемъ отново добъръ и спокоенъ животъ? Философътъ я погледналъ, помислилъ малко и, вмѣсто да ѝ отговори, той взелъ една чаша, напѣлнилъ я съ нектаръ и я обърналъ съ устата надолу. Нектарътъ се разсипалъ на пода. Тогава той ѝ казалъ: Ако можешъ да съберешъ нектара отъ пода така чистъ, както бѣше въ чашата, тогава ние ще се съберемъ.

Често хората постъпватъ съ Бога така, както жената на философа съ своя мжжъ. Първоначално тѣ даватъ обещание на Бога да Му служатъ и живѣятъ за Него, но, като не получатъ онова, което сж очаквали, отказватъ се отъ Него. Като съзнаятъ погрѣшката си, тѣ отново се връщатъ при Бога, но ще получатъ отговоръ, подобенъ на този, който китаецътъ далъ на своята жена. Отъ две хиляди години Христосъ очаква хората да се обърнатъ къмъ Бога, да станатъ по-добри и безкористни, да хвърлятъ углавниците си. Не стане ли това, Той нѣма да дойде между тѣхъ. Идването на Христа на земята ще се отрази така, както се отразява изгрѣващото слънце върху живота, а именно: цвѣтата се развеселяватъ, птичките запѣватъ, животните се размърдватъ, а хората се обновяватъ и започватъ да пѣятъ, да се веселятъ, да се